

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.615 van 3 juni 2014
in de zaken A. 208.178/X-15.751 (I)
A. 209.472/X-15.750 (II).**

In zake : I. + II.
Gunter VAN DER STUYFT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Vincent De Wolf
kantoor houdend te 1060 Brussel
Guldenvlieslaan 68/9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

I. + II.
de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
woonplaats kiezend bij de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van de beroepen

1. Het beroep, ingesteld op 8 maart 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken en Gelijke Kansen van 10 januari 2013 tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel van verzoeker met een periode van vier maanden met inhouding van 5 procent van de brutowedde (zaak *sub* I).

Het beroep, ingesteld op 15 juli 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken en Gelijke Kansen van 28 mei 2013 tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel van verzoeker met een periode van vier maanden met inhouding van 1 procent van de brutowedde (zaak *sub* II).

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft in beide zaken een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft in beide zaken een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswertd heeft in beide zaken een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft in beide zaken een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partij heeft in beide zaken een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 mei 2014.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft in beide zaken verslag uitgebracht.

Advocaat Joy Moens, die in beide zaken *loco* advocaat Vincent De Wolf verschijnt voor de verzoekende partij, en adviseur Jana Mouton, die in beide zaken verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswertd heeft in beide zaken een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is sedert 1 augustus 2006 benoemd in de graad van commissaris van politie bij de federale politie. Hij is er werkzaam op het commissariaat-generaal, directie van de Operationele Politie Informatie - Strategisch Beheer - Kwaliteit Management.

3.2. Op 24 september 2012 doet er zich in verband met verzoeker een incident van huiselijk geweld voor, naar aanleiding waarvan verzoeker door de lokale politie van de politiezone Zottegem – Herzele – Sint-Lievens-Houtem van zijn vrijheid wordt beroofd. Dezelfde dag wordt de commissaris-generaal van de federale politie erover ingelicht dat verzoeker in licht dronken toestand werd aangehouden wegens intrafamiliaal geweld.

3.3. Op 25 september 2012 verleent de onderzoeksrechter te Oudenaarde een bevel tot aanhouding van verzoeker. De aanhouding is gebaseerd op twee tenlasteleggingen die beide neerkomen op opzettelijke slagen en verwondingen ten nadele van de partner van verzoeker.

3.4. Dezelfde dag, op 25 september 2012, bevestigt het parket van de procureur des Konings te Oudenaarde aan de directeur personeel DGO dat verzoeker werd aangehouden door de onderzoeksrechter te Oudenaarde.

3.5. Met een brief van 26 september 2012 stelt de procureur des Konings de commissaris-generaal van de federale politie in kennis van het feit dat tegen verzoeker een gerechtelijk onderzoek werd geopend wegens drie feiten, die alle neerkomen op opzettelijke slagen en verwondingen. Tevens wordt meegedeeld dat verzoeker in 2009 voor gelijkaardige feiten ten nadele van zijn toenmalige echtgenote werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde.

3.6. Op 28 september 2012 besluit de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde om het bevel tot aanhouding van verzoeker op te heffen. Deze opheffing is afhankelijk van een reeks voorwaarden.

3.7. Eveneens op 28 september 2012 deelt de procureur des Konings aan de commissaris-generaal van de federale politie mee dat verzoeker bij beslissing van de raadkamer werd vrijgelaten, mits inachtnaam van bepaalde voorwaarden.

3.8. Op 1 oktober 2012 beslist de vervangende commissaris-generaal om verzoeker dringend voorlopig te schorsen bij ordemaatregel met een inhouding van 25 procent van zijn wedde.

3.9. Na de beslissing tot dringende voorlopige schorsing wordt verzoeker door de gewone tuchtoverheid onverwijld gehoord.

3.10. Op 4 oktober 2012 bekrachtigt de minister van Binnenlandse Zaken de dringende voorlopige schorsing, met dien verstande dat de wedde-inhouding wordt gereduceerd tot 5 procent van verzoekers brutowedde in plaats van 25 procent. Deze voorlopige schorsing is in essentie gebaseerd op het lopend gerechtelijk onderzoek tegen verzoeker. Gezien de kwalificaties van de feiten en het gevaar voor de openbare veiligheid en op recidivisme, is er een vertrouwensbreuk met verzoeker. Het functioneren van zijn persoon als politieambtenaar wordt onverenigbaar geacht met het belang van de dienst.

3.11. Op 17 december 2012 wordt een voorstel opgemaakt tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel. Het voorstel wordt op dezelfde dag nog aan verzoeker betekend, die het op 18 december 2012 ontvangt.

3.12. Op 21 december 2012 dient verzoeker tegen het voorstel tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel een verweerschrift in met een bundel stavingsstukken.

3.13. Op 27 december 2012 vraagt een afgevaardigde van de minister van Binnenlandse Zaken bij de procureur des Konings te Oudenaarde naar een stand van zaken, nadat de raadsman van verzoeker had laten weten dat de situatie gewijzigd was, aangezien de partner van verzoeker haar klacht had ingetrokken.

3.14. Op 27 december 2012 antwoordt de procureur des Konings dat verzoekers dossier nog in onderzoek is.

3.15. Op 3 januari 2013 wordt verzoeker door de verwerende partij gehoord.

3.16. Op 10 januari 2013 beslist de verwerende partij om de voorlopige schorsing bij ordemaatregel van verzoeker te verlengen met een periode van vier maanden, met een inhouding van 5 procent van zijn brutowedde.

Dit is de bestreden beslissing in de zaak *sub* I. De beslissing tot verlenging van verzoekers voorlopige schorsing wordt daarin als volgt gemotiveerd:

“6. Motivering van de verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel

Gelet op de bepalingen van de Tuchtwet, inzonderheid op de artikelen 2, 3 en 59 tot 65;

Gelet op de motivering van de gewone tuchtoverheid om commissaris Gunter VAN DER STUYFT te schorsen bij ordemaatregel op 1 oktober 2012, vermeld in nota CG/DIT/2012/0440-01, en mijn motivering om deze beslissing te bekrachtigen;

Gelet op de *supra* vermelde zaken;

Gelet er nog steeds een gerechtelijk onderzoek gevoerd wordt uit hoofde van meerdere feiten van opzettelijke slagen of verwondingen aan de partner en andere personen, waarvan commissaris Gunter VAN DER STUYFT verdacht wordt en waarvoor hij is aangehouden op 25 september 2012 door de onderzoeksrechter te Oudenaarde;

Gelet op de brieven (faxberichten) van de procureur des Konings te Oudenaarde;

Gelet op het zeer ernstige karakter van de feiten waarvan commissaris Gunter VAN DER STUYFT verdacht wordt; dat commissaris Gunter VAN DER STUYFT op 11 december 2009 reeds veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Oudenaarde voor gelijkaardige feiten aan zijn toenmalige echtgenote; dat het mogelijks gaat om herhaling van dezelfde feiten; dat de procureur des Konings meldt dat: ‘Deze eerdere veroordeling,

gecombineerd met alcoholmisbruik, houdt een manifest gevaar in voor de openbare veiligheid nu er een duidelijk risico is op recidive.’, dat commissaris Gunter VAN DER STUYFT op 7 januari 2011 veroordeeld werd door de politierechtbank te Oudenaarde voor het besturen van een personenwagen met een alcoholintoxicatie van 1,08 milligram per liter uitgeademde alveolaire lucht;

Gelet bovendien op de vaststelling dat aan de feiten een ruime ruchtbaarheid werd gegeven doordat de federale politie op het communicatiecentrum een oproep kreeg inzake de feiten; dat het communicatiecentrum mede onder de leiding staat van de dienst CGO waarbij er kan vanuit gegaan worden dat de leden van deze dienst commissaris Gunter VAN DER STUYFT bij naam kennen; dat er door de lokale politie is opgetreden naar aanleiding van deze oproep en zij op de hoogte zijn dat het om een politieambtenaar van de federale politie gaat;

Overwegende dat in deze omstandigheden het blijven inzetten van betrokkene binnen de politie op kritiek en onbegrip van de bevolking zou kunnen stuiten waardoor het imago en de integriteit van de politie in het gedrang kan komen;

Overwegende dat commissaris Gunter VAN DER STUYFT een voorbeeldfunctie heeft gezien zijn graad en zijn functie inzake ‘kwaliteit management’, waardoor het aanzien van andere politieambtenaren en de maatschappij in het gedrang kan komen bij zijn verdere inzet;

Overwegende dat uit de feitelijke gegevens van de zaak duidelijk blijkt dat commissaris Gunter VAN DER STUYFT ernstige strafrechtelijke en deontologische fouten zou kunnen gepleegd hebben, in die mate dat elke vorm van vertrouwen in de beroepsingesteldheid van commissaris Gunter VAN DER STUYFT, door de hiërarchie, de medewerkers en ondergeschikte tenminste ernstig in vraag kan worden gesteld;

Overwegende dat essentiële beroepswaarden en deontologische plichten effectief onherroepelijk geschaad kunnen zijn en bijkomend geschaad zouden kunnen worden en bijgevolg dat de verdere inzet van commissaris Gunter VAN DER STUYFT voor om het even welke politionele of niet-politionele opdracht ook, het algemene belang van de dienst ernstig kan schaden;

Overwegende dat de tuchtrechtelijke verantwoordelijkheid van commissaris Gunter VAN DER STUYFT zal dienen onderzocht te worden in functie van de resultaten van het lopend gerechtelijk onderzoek; dat in afwachting daarvan bewarende ordemaatregelen zich opdringen;

Overwegende dat de hiervoor vermelde feiten de waardigheid van het ambt bijzonder ernstig kunnen schaden;

Overwegende dat de administratieve overheid niet anders kan dan rekening houden met de huidige toestand, en bijgevolg een ordemaatregel moet nemen in het belang van de dienst, en waarvan de ernst in verhouding staat tot de ernst van de ten laste gelegde feiten;

Overwegende dat, gelet de *supra* vermelde elementen, de verdere inzet van commissaris Gunter VAN DER STUYFT, voor om het even welke politionele of niet-politionele opdracht, het belang van de dienst ernstig kan schaden en dat de aanwezigheid van commissaris Gunter VAN DER STUYFT binnen de geïntegreerde politie bijgevolg onverenigbaar is met het belang van de politiedienst.

Rekening houdend met de elementen die commissaris Gunter VAN DER STUYFT kenbaar maakte naar aanleiding van het voorstel tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel van 17 december 2012 en het verweerschrift opgesteld door de advocaat van commissaris Gunter VAN DER STUYFT; Het heropenen van het werk door commissaris Gunter VAN DER STUYFT, zoals hierboven vermeld, is voorbarig gezien er geen enkel zicht is op de feiten en de inhoud van het dossier waarvoor er een gerechtelijk onderzoek loopt;

Overwegende dat aan de wettelijke voorwaarden inzake de voorlopige schorsing bij ordemaatregel is voldaan; dat er tot op heden geen elementen zijn naar voor gekomen die een schorsing bij ordemaatregel zouden teniet doen.”

3.17. Met een nota van 15 april 2013 vraagt de afgevaardigde van de minister van Binnenlandse Zaken bij de procureur des Konings te Oudenaarde naar een stand van zaken. Dezelfde dag nog antwoordt de procureur des Konings dat het dossier van verzoeker nog steeds in onderzoek is.

3.18. Met een nota van 17 mei 2013 betekent de verwerende partij aan verzoeker een voorstel tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel.

3.19. Op 21 mei 2013 dient verzoeker tegen het voormelde voorstel een verweerschrift in. De stukken die verzoeker met zijn verweerschrift van 21 december 2012 neerlegde, worden nogmaals bijgevoegd. Hij legt ook nog bijkomende stukken neer, die dateren van na de eerste verlenging van zijn voorlopige schorsing, zoals medische documenten en een brief van zijn partner die dateert van na de eerste verlenging van de voorlopige schorsing en waarin wordt aangegeven dat verzoeker niet gewelddadig is.

3.20. Op 22 mei 2013 wordt verzoeker door de verwerende partij gehoord. Hij wijst erop dat alle elementen van zijn verweer vermeld staan in zijn verweerschrift. Ook is er een mondelinge toelichting van verzoekers raadsman bij het verweerschrift.

3.21. Op 28 mei 2013 neemt de verwerende partij de beslissing tot verlenging van de voorlopige schorsing van verzoeker voor de periode van vier maanden, met inhouding van 1 procent van zijn brutowedde.

Dit is de bestreden beslissing in de zaak *sub* II. De beslissing tot verlenging van verzoekers voorlopige schorsing wordt daarin als volgt gemotiveerd:

“6. Motivering van de verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel

Gelet op de bepalingen van de Tuchtwet, inzonderheid op de artikelen 2, 3 en 59 tot 65;

Gelet op de motivering van de gewone tuchtoverheid om commissaris Gunter VAN DER STUYFT te schorsen bij ordemaatregel op 1 oktober 2012, vermeld in nota CG/DIT/2012/0440-01, en mijn motivering om deze beslissing te bekrachtigen;

Gelet op de *supra* vermelde zaken;

Gelet er nog steeds een gerechtelijk onderzoek gevoerd wordt uit hoofde van meerdere feiten van opzettelijke slagen of verwondingen aan de partner en andere personen, waarvan commissaris Gunter VAN DER STUYFT verdacht wordt en waarvoor hij is aangehouden op 25 september 2012 door de onderzoeksrechter te Oudenaarde;

Gelet op de brieven (faxberichten) van de procureur des Konings te Oudenaarde;

Gelet op het zeer ernstige karakter van de feiten waarvan commissaris Gunter VAN DER STUYFT verdacht wordt; dat commissaris Gunter VAN DER STUYFT op 11 december 2009 opschorting van de uitspraak kreeg van de veroordeling voor een termijn van drie jaar, en mits het naleven van bepaalde voorwaarden, voor gelijkaardige feiten aan zijn toenmalige echtgenote, waardoor de feiten als bewezen dienen beschouwd te worden; hierdoor is er mogelijks sprake van herhaling van dezelfde feiten; dat de procureur des Konings meldt dat: ‘Deze eerdere veroordeling, gecombineerd met alcoholmisbruik, houdt een manifest gevaar in voor de openbare veiligheid nu er een duidelijk risico is op recidive.’; dat commissaris Gunter VAN DER STUYFT op 7 januari 2011 veroordeeld werd door de politierechtbank te Oudenaarde voor het besturen van een personenwagen met een alcoholintoxicatie van 1,08 milligram per liter uitgeademde alveolaire lucht;

Gelet bovendien op de vaststelling dat aan de feiten een ruime ruchtbaarheid werd gegeven doordat de federale politie op het communicatiecentrum een oproep kreeg inzake de feiten; dat het communicatiecentrum behorende tot de directie CGO, waarvan de hiërarchie op de hoogte werd gesteld van de feiten, waarbij er kan vanuit gegaan worden dat de leden van deze dienst commissaris Gunter VAN DER STUYFT bij naam kennen; dat er door de lokale politie is

opgetreden naar aanleiding van deze oproep en zij op de hoogte zijn dat het om een politieambtenaar van de federale politie gaat;

Gelet dat in deze omstandigheden het blijven inzetten van betrokkene binnen de politie op kritiek en onbegrip van de bevolking zou kunnen stuiten waardoor het imago en de integriteit van de politie in het gedrang kan gebracht worden;

Overwegende dat commissaris Gunter VAN DER STUYFT een voorbeeldfunctie heeft gezien zijn graad en zijn functie inzake 'kwaliteit management', waardoor het aanzien van andere politieambtenaren tegenover de maatschappij aangetast kan worden bij zijn verdere inzet;

Overwegende dat in dergelijk geval moet worden nagegaan, in overeenstemming met artikel 59 van de Tuchtwet, in welke mate de aanwezigheid van commissaris Gunter VAN DER STUYFT binnen de federale politie verenigbaar is met het belang van de dienst, tijdens en in afwachting van de afloop van dit gerechtelijk onderzoek en de eventuele tuchtrechtelijke procedures;

Overwegende dat uit de feitelijke gegevens van de zaak duidelijk blijkt dat commissaris Gunter VAN DER STUYFT ernstige strafrechtelijke en deontologische fouten zou kunnen gepleegd hebben, in die mate dat elke vorm van vertrouwen in de beroepsingesteldheid van commissaris Gunter VAN DER STUYFT, door de hiërarchie, de medewerkers en ondergeschikten tenminste ernstig in vraag kan worden gesteld;

Overwegende dat essentiële beroepswaarden en deontologische plichten effectief onherroepelijk geschaad kunnen zijn en bijkomend geschaad zouden kunnen worden en bijgevolg dat de verdere inzet van commissaris Gunter VAN DER STUYFT voor om het even welke politionele of niet-politionele opdracht ook, het algemene belang van de dienst ernstig zou kunnen schaden;

Overwegende dat de tuchtrechtelijke verantwoordelijkheid van commissaris Gunter VAN DER STUYFT zal dienen onderzocht te worden in functie van de resultaten van het lopend gerechtelijk onderzoek; dat in afwachting daarvan bewarende ordemaatregelen zich opdringen;

Overwegende dat, op basis van al deze elementen, de aanwezigheid van commissaris Gunter VAN DER STUYFT binnen de federale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst;

Overwegende dat ondanks een mogelijke intrekking van de klacht door het slachtoffer mijn ambt op de vraag naar de stand van zaken in dit dossier, een antwoord heeft ontvangen van de Procureur des Konings van en te Oudenaarde dat het dossier nog steeds in onderzoek is bij Onderzoeksrechter Dhondt.

Aangezien betrokkene tijdens de periode van schorsing geen onkosten heeft als politieambtenaar; gelet op de administratieve toestand tijdens de schorsing is het niet verantwoordbaar dat commissaris Gunter VAN DER STUYFT gedurende deze periode over zijn volledige wedde zou kunnen beschikken;

Gelet op het feit dat de overheid waarborgt dat er aan betrokkene een nettowedde gelijk aan het bedrag van het bestaansminimum zoals voorzien in de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum, uitgekeerd zal worden in het geval dat de wedde door de inhouding lager zou zijn dan dit bestaansminimum;

Rekening houdend met de elementen die commissaris Gunter VAN DER STUYFT kenbaar maakte naar aanleiding van de beslissing tot voorlopige schorsing bij ordemaatregel van 1 oktober 2012 inzake zijn financiële toestand;

Gelet op de motivering van mijn beslissing van 4 oktober 2012 om de voorlopige schorsing bij ordemaatregel van commissaris Gunter VAN DER STUYFT te bekrachtigen;

Overwegende dat aan de wettelijke voorwaarden betreffende de voorlopige schorsing bij ordemaatregel is voldaan; Dat er tot op heden geen elementen zijn naar voor gekomen die de schorsing zouden teniet doen;

OM DEZE REDENEN, DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN:

Stel ik voor om de huidige voorlopige schorsing bij ordemaatregel van commissaris Gunter VAN DER STUYFT te verlengen met een periode van vier maanden met inhouding van 1 procent van de brutowedde.”

3.22. Op 23 september 2013 verlengt de verwerende partij verzoekers schorsing nogmaals met een termijn van vier maanden, met inhouding van 1 procent van zijn brutowedde. Op 12 november 2013 dient verzoeker een annulatieberoep tegen deze beslissing in (zaak A. 210.713/XIV-35.326).

IV. Samenvoeging

4. In het belang van een goede rechtsbedeling dienen de zaken A. 208.178/X-15.751 en A. 209.472/X-15.750 te worden samengevoegd.

V. Onderzoek van de middelen in beide zaken

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

5.1.1. Verzoeker roept in een eerste middel de schending in van de artikelen 59 en 61 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet) en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de motiveringswet). Verzoeker betoogt dat de verwerende partij de voorlopige

schorsing met wedde-inhouding heeft verlengd, zonder over te gaan tot een actualisatie van het dossier. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist nochtans dat het dossier wordt geactualiseerd. Meer bepaald dient te worden nagegaan of op het ogenblik van de verlenging van de voorlopige schorsing nog steeds is voldaan aan de voorwaarden van artikel 59 van de tuchtwet. De verwerende partij heeft ook niet afdoende gemotiveerd waarom de voorlopige schorsing moest worden verlengd en de inhouding van een deel van zijn brutowedde moest behouden blijven.

5.1.2. Verzoeker licht toe dat wanneer een preventieve schorsing wordt verlengd, de bevoegde overheid moet nagaan of nog voldaan is aan de twee cumulatieve voorwaarden, bepaald in artikel 59 van de tuchtwet, met name dat (1) tegen het betrokken personeelslid een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld, en (2) de aanwezigheid van het personeelslid onverenigbaar is met het belang van de dienst. De bevoegde overheid moet daarbij rekening houden met de beschikbare gegevens op het ogenblik dat wordt beslist over het al dan niet verlengen van de ordemaatregel. Bij die eventuele verlenging is een centrale vraag of nog steeds op goede gronden kan worden beslist dat het dienstbelang vereist dat de ambtenaar buiten dienst blijft.

5.1.3. *In casu* herneemt de motivering van de bestreden beslissingen tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel in grote mate de motivering die reeds werd aangevoerd bij het nemen van de eerste beslissing tot voorlopige schorsing. Het feit dat er nog steeds een gerechtelijk onderzoek wordt gevoerd, kan niet als motivering volstaan. De verwerende partij moet immers motiveren waarom dit nog steeds tot gevolg heeft dat de aanwezigheid van verzoeker nog steeds onverenigbaar is met het belang van de dienst. Om hierover te kunnen oordelen, moet de verwerende partij overgaan tot een nieuw, geactualiseerd onderzoek van het dossier. Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de verwerende partij een dergelijk onderzoek heeft gevoerd. De verwerende partij toont niet aan dat zij actief heeft gehandeld om een beter zicht te krijgen op

de feiten en de inhoud van het dossier, onder meer door de procureur des Konings hierover te ondervragen.

5.1.4. In zijn verweerschrift van 21 december 2012, voorafgaand aan de bestreden beslissing in de zaak *sub I*, bracht verzoeker zelf nieuwe elementen naar voor die een ander licht werpen op het vervuld zijn van de voorwaarden om tot een preventieve schorsing over te gaan. In dat verweerschrift wordt er onder meer op gewezen dat de partner van verzoeker haar klacht heeft ingetrokken. De documenten waaruit zulks blijkt, werden bijgevoegd. De intrekking van de klacht werpt een ander licht op de zaak wat betreft de verenigbaarheid van verzoeker op de werkvloer. De verwerende partij nam dit element niet in rekening bij het beoordelen van de tweede voorwaarde om tot een preventieve schorsing over te gaan.

In zijn verweerschrift werpt verzoeker nog talrijke andere argumenten op die aantonen dat hij wel degelijk het werk zou kunnen hervatten zonder dat het belang van de dienst daardoor in het gedrang komt. Verzoeker haalt daarbij de volgende elementen aan:

- de feiten van 24 september 2012 werden gepleegd in een tijdelijke periode van stress, psychische problemen en alcoholisme,
- verzoeker is meermaals in behandeling geweest bij het stressteam van de federale politie,
- verzoeker is sinds januari 2012 in psychiatrische behandeling,
- de partner van verzoeker heeft haar klacht ingetrokken,
- de feiten speelden zich volledig af in de private sfeer,
- sinds de feiten heeft verzoeker zijn behandeling verdergezet en geïntensifieerd,
- verzoeker betreurt dat de feiten zijn gebeurd en ziet zijn fout in,
- verzoeker leeft de voorwaarden die gekoppeld werden aan de opheffing van zijn bevel tot aanhouding strikt na,
- het hervatten van het werk zal een positieve invloed hebben op het genezingsproces van verzoeker.

Samen met zijn verweerschrift legde verzoeker bovendien een uitgebreide bundel stavingsstukken neer.

Hoewel verzoeker in zijn verweerschrift zeer uitgebreid heeft toegelicht dat de situatie gewijzigd is sedert de eerste beslissing houdende de voorlopige schorsing en het hervatten van het werk dus niet in strijd is met het belang van de dienst, verschaft de verwerende partij geen begin van uitleg waarom deze argumenten volgens haar niet aangenomen kunnen worden en de aanwezigheid van verzoeker in zijn vroegere functie nog steeds het belang van de dienst zou schaden. Evenmin wordt rekening gehouden met hetgeen verzoeker op zijn verhoor van 3 januari 2013 heeft uiteengezet.

Een van de motieven van de bestreden beslissing in de zaak *sub I* is dat verzoeker op 11 december 2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde voor gelijkaardige feiten. Dit motief is evenwel onjuist. Verzoeker werd niet veroordeeld. De raadkamer verleende verzoeker de opschorting van de uitspraak van veroordeling voor een termijn van drie jaar, mits het naleven van bepaalde voorwaarden.

5.1.5. Ook wat de bestreden beslissing in de zaak *sub II* betreft, blijkt volgens verzoeker niet dat de verwerende partij onderzocht heeft of, gelet op de feitelijke evolutie van de zaak, zijn aanwezigheid binnen de federale politie nog steeds onverenigbaar was met het belang van de dienst. Nochtans was de situatie inmiddels gewijzigd en heeft verzoeker dit ook uitgebreid toegelicht in zijn verweerschrift van 21 mei 2013 en tijdens zijn verhoor van 22 mei 2013.

De situatie was reeds gewijzigd op het ogenblik van de eerste verlenging van de voorlopige schorsing (zie randnummer 5.1.4) en zij is nadien op een aantal punten nogmaals gewijzigd, met name:

- de maatregelen die de onderzoeksrechter verzoeker bij de opheffing van zijn bevel tot aanhouding heeft opgelegd, werden niet verlengd,

- verzoeker heeft attesten van zijn behandelend arts voorgelegd, die aangeven dat het aangewezen is dat hij het werk hervat; in deze attesten geeft de behandelend arts bovendien aan dat verzoeker sinds de gebeurtenissen positief is geëvolueerd,
- verzoeker heeft bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat hij nog steeds geheelonthouder is,
- de partner van verzoeker heeft een nieuw schrijven aan de onderzoeksrechter gericht, waarin zij duidelijk aangeeft dat verzoeker allesbehalve een gewelddadig persoon is. In de brief schetst zij nogmaals duidelijk de bredere context van de feiten.

De verwerende partij mocht de nieuwe elementen niet zomaar naast zich neerleggen. Zij tonen aan dat de aanwezigheid van verzoeker binnen de federale politie niet langer in strijd is met het belang van de dienst. De attesten van de behandelend geneesheer van verzoeker tonen zelfs aan dat het aangewezen is dat hij zijn werk hervat. De verschillende CDT-testen die verzoeker met zijn verweerschrift neerlegde, tonen aan dat hij geheelonthouder is.

Evenmin werd rekening gehouden met hetgeen verzoeker tijdens zijn verhoor van 22 mei 2013 heeft uiteengezet.

De verwerende partij stelt ten onrechte dat verzoeker door de onderzoeksrechter werd aangehouden voor drie feiten, terwijl het maar om twee feiten ging.

5.1.6. In de bestreden beslissingen in de zaken *sub* I en II motiveert de verwerende partij ten onrechte dat aan de feiten een ruime ruchtbaarheid werd gegeven. De oproep betreffende de feiten kwam toe in het communicatiecentrum te Gent. Verzoeker is echter werkzaam te Brussel, op de dienst CGOS. Op de leidinggevende officieren na kent verzoeker niemand op het communicatiecentrum van Gent.

De verwerende partij meent dat het blijvend inzetten van verzoeker op onbegrip van de bevolking zou kunnen stuiten, doch verzoeker heeft

geen direct contact met de bevolking en gelet op het beroepsgeheim van de collega's van verzoeker, kan niet worden ingezien hoe de bevolking kennis zou kunnen hebben van de betrokken feiten of het feit dat verzoeker actief zou zijn op de werkvloer. Evenmin kan worden ingezien hoe verzoekers dossier bij zijn collega's algemeen gekend zou zijn, temeer daar het beroepsgeheim ook tussen collega's onderling geldt.

5.2.1. De verwerende partij staat in haar memorie van antwoord in de zaak *sub I* stil bij de draagwijdte van de motiveringsplicht en zij citeert de overwegingen uit de aanhef van de bestreden beslissing die aangeven waarom de voorlopige schorsing werd verlengd. Zij stelt dat het inderdaad correct is dat de motivering van de eerste beslissing tot voorlopige schorsing in grote mate werd hernomen in de bestreden beslissing. Dit kan volgens haar echter niet anders, aangezien het over dezelfde feiten en hetzelfde dossier gaat, maar wil niet zeggen dat er geen actualisatie heeft plaatsgevonden. De verwerende partij heeft actief gehandeld om een beter zicht te krijgen op de feiten en de inhoud van het dossier, en dit naar aanleiding van de bijkomende gegevens die verzoeker in zijn verweerschrift na het voorstel tot verlenging van de voorlopige schorsing heeft overgemaakt. De verwerende partij heeft op 27 december 2012 een schrijven gericht aan de procureur des Konings te Oudenaarde met de dringende vraag om informatie. In dit schrijven wordt expliciet verwezen naar de door verzoeker bezorgde informatie, in het bijzonder de intrekking van de klacht. De procureur des Konings heeft in een fax van dezelfde datum geantwoord dat verzoekers dossier nog steeds in onderzoek was. Vermits de procureur des Konings geen bijkomende informatie wenste te verstrekken, kon de verwerende partij niets anders dan vaststellen dat de elementen die bij de eerste beslissing tot voorlopige schorsing hadden gespeeld, bij het nemen van de bestreden beslissing nog steeds van toepassing waren. Vermits de verwerende partij geen inzage kreeg in het gerechtelijk dossier, kon ze niet zonder meer voortgaan op de informatie die verzoeker verstreekte. De stukken die verzoeker voorlegde, maken deel uit van het gerechtelijk onderzoek en kunnen dus niet zonder toestemming van het parket door de verwerende partij worden gebruikt, zoniet zou het geheim van het gerechtelijk onderzoek worden geschonden. De verwerende partij kan er ook niet

van uitgaan dat alle voor dit dossier relevante stukken door verzoeker werden voorgelegd. Zij kon dan ook niet anders dan motiveren dat ze geen enkel zicht had op de feiten en de inhoud van het dossier waarvoor nog steeds een gerechtelijk onderzoek loopt.

Een eigen administratief onderzoek voeren, was ook geen optie, vermits het parket daarvoor nooit toestemming had gegeven.

De verzoekende partij brengt weliswaar nog bijkomende attesten bij, maar de aard van de vermoedelijke feiten dient mee in overweging te worden genomen, alsook het feit dat verzoeker in eerste instantie voor deze vermoedelijke feiten werd aangehouden. Hij werd nadien onder zeer strikte voorwaarden vrijgelaten. Dit wijst erop dat het parket van oordeel is dat het om vermoedelijk ernstige feiten gaat. Er was gevaar voor recidive en bovendien was het vermoedelijk de derde keer dat strafrechtelijke feiten werden gepleegd, waarbij er sprake was van alcoholmisbruik. De verwerende partij nam deze elementen mee in overweging bij de afweging of verzoekers aanwezigheid verenigbaar is met het belang van de dienst.

Wat betreft de veroordeling van verzoeker, betoogt de verwerende partij dat zij zich heeft gebaseerd op informatie die ze van de gerechtelijke overheden kreeg. Verzoeker legt het desbetreffende stuk niet voor. De opschorting van de uitspraak doet overigens niets af aan het feit dat de raadkamer de feiten bewezen heeft verklaard en deze aan verzoeker heeft toegerekend. De verwerende partij kon bijgevolg besluiten dat er een gevaar voor recidive bestaat.

Ook het motief dat aan de vermoedelijke feiten ruime ruchtbaarheid werd gegeven, kan zeker worden aangenomen. Het betrof een oproep voor feiten waarbij iemand van dezelfde directie is betrokken, zodat het evident is dat aan deze vermoedelijke feiten heel wat ruchtbaarheid is gegeven. Ook binnen de lokale politie is ruchtbaarheid aan de zaak gegeven, vermits deze is moeten tussenkomen.

Het feit dat verzoeker geen direct contact heeft met de bevolking, doet niets af aan het gegeven dat hij als politieambtenaar mee moet instaan voor het garanderen van de veiligheid van de bevolking en deze net dient te beschermen tegen onder meer gevallen van slagen en verwondingen. Het kan dan ook niet dat iemand die zelf wordt beschuldigd van vermoedelijke slagen en verwondingen, met recidive, binnen de federale politie werkzaam blijft. Verzoeker heeft een voorbeeldfunctie. Zelfs in een zaak waaraan nog geen media-aandacht werd geschonken, dient de verwerende partij steeds te kunnen aantonen dat zij adequaat op de feiten heeft gereageerd.

5.2.2. In haar memorie van antwoord in de zaak *sub* II staat de verwerende partij evenzeer stil bij de draagwijdte van de motiveringsplicht en citeert zij de overwegingen uit de aanhef van de bestreden beslissing die aangeven waarom de voorlopige schorsing werd verlengd.

Zij betoogt dat het buiten kijf staat dat verzoeker het voorwerp van een gerechtelijk onderzoek uitmaakt. Op 15 april 2013 bevestigde de procureur des Konings dat de zaak nog steeds bij de onderzoeksrechter in onderzoek is. Op basis van deze feiten legde de verwerende partij een voorlopige schorsing op. In mei 2013 werden de feiten opnieuw geëvalueerd en daaruit bleek dat het onderzoek tegen verzoeker nog steeds niet afgelopen was. Op basis van die gegevens werd geopteerd voor een verlenging van de voorlopige schorsing. Verzoeker stelt ten onrechte dat de feiten waarmee de verwerende partij rekening dient te houden, veranderd zijn, minstens in een nieuw daglicht dienen te worden geplaatst. Een ordemaatregel staat los van enige schuldvraag. Dat verzoeker stukken voorlegde met “verklaringen” van zijn vriendin dat ze haar klacht tegen hem zou intrekken, dat hij in behandeling is voor zijn alcoholprobleem sinds januari 2012 en dat hij tot op heden geheelonthouder zou zijn, verandert niets aan het feit dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds het voorwerp van een gerechtelijk onderzoek uitmaakte.

Dat de motivering van de voorgaande beslissingen tot voorlopige schorsing in grote mate hernomen werd in de bestreden beslissing in

de zaak *sub* II, vindt grond in het gegeven dat het dezelfde feiten en hetzelfde dossier betreft. Het kan dan ook niet anders dan dat de argumenten van de verwerende partij voor de voorlopige schorsing in de bestreden beslissing overeenkomen met de argumenten in de vorige beslissingen. De verwerende partij heeft wel degelijk een actualisatie van het dossier doorgevoerd, en heeft dus actief gehandeld om een beter zicht te krijgen op de feiten en de inhoud van het dossier. Zo richtte zij op 15 april 2013 een schrijven aan de procureur des Konings te Oudenaarde, waarin werd geïnformeerd naar de stand van het onderzoek en waarin inzage of afschrift van het gerechtelijk dossier werd gevraagd. Dezelfde dag nog heeft de procureur geantwoord dat de zaak nog bij de onderzoeksrechter in onderzoek was. De verwerende partij mocht geen andere informatie bekomen van de procureur des Konings, gelet op het geheim karakter van het vooronderzoek.

De verwerende partij kan niet zonder meer voortgaan op de informatie die verzoeker voorlegt. In het gerechtelijk dossier kunnen namelijk ook stukken zitten die tegen verzoeker pleiten. De verwerende partij denkt in het bijzonder aan de bijkomende verklaring van de echtgenote van verzoeker waarbij verwezen wordt naar drie feiten, maar waarbij de verklaringen van andere personen ontbreken. De verwerende partij beklemtoont dat zij geen enkel zicht heeft op de stukken van het gerechtelijk dossier.

Verzoeker legt in zijn verweerschrift bijkomende attesten voor van zijn psychiatrische behandeling en verschillende medische attesten waaruit blijkt dat hij geen alcohol meer heeft gedronken. Deze elementen spreken zeker in het voordeel van verzoeker, maar de aard van de vermoedelijke feiten dient mee in overweging te worden genomen, alsook het feit dat verzoeker in eerste instantie werd aangehouden voor deze vermoedelijke feiten. Hij werd nadien vrijgelaten onder zeer strikte voorwaarden, wat erop wijst dat het parket van oordeel is dat het om vermoedelijk ernstige feiten gaat. Bovendien is het vermoedelijk de derde keer dat er strafrechtelijke feiten werden gepleegd waarbij er sprake is van alcoholmisbruik. De verwerende partij nam deze elementen mee in rekening bij de beoordeling van de vraag of de aanwezigheid van verzoeker

verenigbaar is met het belang van de dienst. Bovendien zijn medische attesten aangaande alcoholgebruik momentopnamen. De behandelende arts mag dan wel van oordeel zijn dat het aangewezen is dat verzoeker het werk zou hervatten, een ordemaatregel wordt genomen in het belang van de dienst, niet in het belang van de betrokken persoon.

Het was voor de verwerende partij onmogelijk in dit dossier om een eigen voorafgaand administratief onderzoek te voeren, want het parket verleende hiertoe nooit toestemming. Bovendien betreft het feiten waarbij derden betrokken zijn, die niet verplicht zijn mee te werken aan het administratief onderzoek.

Wat de motieven betreft, verwees de verwerende partij op de eerste plaats naar de eerdere veroordeling van verzoeker door de correctionele rechtbank voor gelijkaardige feiten. Verzoeker stelt in behandeling te zijn, doch de verwerende partij wijst erop dat de feiten zich hebben voorgedaan in september 2012, terwijl verzoeker beweert sinds januari 2012 in behandeling te zijn. De feiten hebben zich dus voorgedaan terwijl verzoeker een behandeling volgde. Gelet op deze twee gegevens, kon de verwerende partij er dan ook rechtsgeldig van uitgaan dat er een vermoedelijk gevaar voor recidive bestaat.

Wat betreft het motief dat aan de vermoedelijke feiten ruime ruchtbaarheid werd gegeven en het feit dat verzoeker geen direct contact heeft met de bevolking, voert de verwerende partij eenzelfde verweer als in de zaak *sub I*.

5.3.1. Verzoeker dupliceert in zijn memorie van wederantwoord in de zaak *sub I* dat de verwerende partij wel degelijk rekening kon houden met de brieven die zijn partner heeft bijgebracht. Het doel was aan de verwerende partij duidelijk te maken dat laatstgenoemde haar klacht had ingetrokken. Verzoeker betoogt dat het doel van het gerechtelijk onderzoek ligt in (1) de bescherming van de integriteit en het privéleven van de verdachte die geacht wordt onschuldig te zijn en (2) het waarborgen van de efficiëntie van het onderzoek. Het feit dat de

verwerende partij rekening zou houden met de brieven van verzoekers partner, brengt het gerechtelijk onderzoek niet in gevaar. De verwerende partij kon en moest hier dan ook rekening mee houden. Bovendien moet er een belangenafweging worden gemaakt tussen enerzijds de rechten van verdediging van verzoeker en anderzijds het geheim van het gerechtelijk onderzoek. De rechten van verdediging van verzoeker wegen zwaarder door. Voorts gaat het niet op dat de verwerende partij enerzijds zegt dat zij de brieven van verzoekers partner niet in rekening mag brengen, maar anderzijds wel stukken uit het strafrechtelijk dossier gebruikt. Deze brieven zijn van belang, want daaruit blijkt dat verzoeker geenszins een agressief persoon is en dat hij in behandeling is voor een ziekte. Daaruit blijkt dat verzoekers aanwezigheid op de werkvloer niet onverenigbaar is met het belang van de dienst.

Er valt volgens verzoeker niet in te zien waarom het voor de verwerende partij onmogelijk zou zijn om een eigen administratief onderzoek te voeren. Om over te gaan tot een tuchtrechtelijk onderzoek heeft de verwerende partij geen toestemming van het parket nodig. Zij gaat er verkeerdelijk van uit dat de testen die verzoeker bijbracht slechts momentopnames zijn. Om na te gaan of verzoekers aanwezigheid verenigbaar is met het belang van de dienst, is het feit dat hij reeds maanden geheelonthouder is van doorslaggevend belang. Dat er aan de feiten een ruime ruchtbaarheid werd gegeven binnen de federale en de lokale politie, is niets meer dan een puur hypothetische stelling, die aan de hand van geen enkel concreet stuk wordt gestaafd. Daarnaast is helemaal niet aangetoond dat de bevolking kennis zou hebben van de feiten. Ook wat betreft de ten laste gelegde feiten, is de bestreden beslissing gebaseerd op een foutieve voorstelling van de toedracht van de zaak.

5.3.2. Verzoeker dupliceert in zijn memorie van wederantwoord in de zaak *sub* II dat de motivering van de bestreden beslissing in deze zaak nagenoeg identiek is aan de motivering van de eerste voorlopige schorsing, hetgeen niet kan verantwoord worden door het feit dat het om hetzelfde dossier gaat. Sinds de eerste voorlopige schorsing heeft verzoeker immers de bredere context van de feiten geschetst. Hierdoor kwamen de feiten, sinds de eerste voorlopige

schorsing, in een heel ander daglicht te staan. Nochtans wordt in de bestreden beslissing in de zaak *sub* II geen melding gemaakt van deze nieuwe elementen, laat staan dat gemotiveerd wordt waarom hier geen rekening mee gehouden wordt. Dit maakt een schending van de motiveringsplicht uit. De verwerende partij houdt vast aan de feiten, zoals meegedeeld door het parket op 26 september 2012, zonder deze in overweging te nemen in het licht van de talrijke nieuwe informatie die verzoeker sindsdien heeft bijgebracht.

De verwerende partij gaat ervan uit dat het feit dat het gerechtelijk onderzoek op 15 april 2013 nog niet afgerond was, aantoont dat de feiten gepleegd door verzoeker zwaarwichtiger zouden zijn dan verzoeker laat uitschijnen. Het gaat hier echter om een loutere veronderstelling die geen steun vindt in het administratief dossier. Hetzelfde geldt voor de veronderstelling dat verzoeker ernstige feiten gepleegd zou hebben, omdat zijn vrijlating aan strikte voorwaarden onderworpen was. Wat dit betreft wordt er bovendien op gewezen dat de onderzoeksrechter besloten heeft om de voorwaarden geen tweede maal te verlengen.

In weerwil van wat de verwerende partij laat uitschijnen, tonen de door verzoeker bijgebrachte CDT-testen aan dat hij al maanden geheelonthouder is. Dit is van belang om te beoordelen of hij zijn dienst opnieuw kan opnemen. Sedert de gepleegde feiten kende verzoeker geen herval meer en gelet op de gevolgde behandeling is dit risico op herval steeds kleiner. De verwerende partij staat aan de hand van geen enkel concreet stuk dat ruime ruchtbaarheid zou zijn gegeven aan de feiten binnen de politiediensten of bij de bevolking. Het gaat hier om een pure hypothese. In de bestreden beslissing in de zaak *sub* II wordt niet vermeld waarom geen rekening werd gehouden met verzoekers verweer. Met de *a posteriori* redengeving in de memorie van antwoord kan geen rekening worden gehouden.

5.4. De verwerende partij laat in haar laatste memorie in de beide zaken nog gelden dat zij, nadat zij kennis had gekregen van het feit dat verzoekers partner haar klacht zou hebben ingetrokken, onverwijld contact

opnam met de procureur des Konings. Deze meldde echter enkel dat het dossier nog steeds in onderzoek was en verkoos om geen verdere informatie mede te delen. Op 15 april 2013 heeft de verwerende partij een schrijven gericht aan de procureur des Konings, waarin zij de toestemming vroeg om een eigen administratief voorafgaand onderzoek te mogen starten. De procureur des Konings heeft hiervoor echter geen toestemming verleend. Niettegenstaande de tuchtprocedure en de procedure van de voorlopige schorsing twee afzonderlijke en van aard volledig verschillende procedures zijn, zijn beide procedures wel ondergeschikt aan de strafrechtelijke procedure. De verwerende partij kon dan ook zelf geen administratieve procedure opstarten naar aanleiding van de voorlopige schorsing, aangezien zij hiertoe geen toestemming heeft verkregen door de procureur des Konings, daar een administratief onderzoek zou kunnen interfereren met het opsporingsonderzoek. Er kan de verwerende partij dan ook geen passieve houding worden verweten.

De argumentatie dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verzoekers verweerschrift omdat het een onderdeel zou uitmaken van een gerechtelijk dossier, raakt kant noch wal. Wanneer de verwerende partij schreef dat op dit verweerschrift niet kon worden ingegaan, werd uiteraard bedoeld dat zij niet akkoord was met de inhoud ervan. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissingen diverse keren naar de inhoud/argumenten van het verweerschrift. Hieruit kan men enkel afleiden dat de verwerende partij wel rekening heeft gehouden met de argumenten, doch dat die argumenten haar niet konden overtuigen. De verwerende partij is niet verplicht om zich te laten overtuigen door verzoekers argumenten. Verder verwijst de verwerende partij naar het arrest nr. 219.381 van 16 mei 2012.

Louter volledigheidshalve wijst de verwerende partij erop dat het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen geen klachtenmisdrijf is. De intrekking van de klacht door het slachtoffer heeft derhalve niet tot gevolg dat de strafvordering komt te vervallen. Bovendien reikt de strafvordering verder dan opzettelijke slagen en verwondingen ten nadele van verzoekers partner. Verzoeker werd ook aangehouden wegens het toebrengen van opzettelijke slagen

en verwondingen aan andere personen (tenlastelegging C). Aan de eerste voorwaarde is dus nog steeds voldaan. Dit wordt ook zo meegedeeld in het verlengingsbesluit. Ook aan de tweede voorwaarde is nog steeds voldaan. Deze voorwaarde wordt door de verwerende partij gemotiveerd op grond van twee punten. Enerzijds de vertrouwensbreuk en de zware kwalificatie van de feiten en anderzijds de ruime ruchtbaarheid die werd gegeven aan de feiten. De verwerende partij kon niet anders dan besluiten dat de feiten niet gewijzigd waren. De kwalificatie was derhalve nog steeds zwaarwichtig. Zoals reeds werd aangehaald, konden de argumenten van verzoeker niet overtuigen. Er is nog steeds sprake van een zware vertrouwensbreuk. Wanneer er sprake is van een zware vertrouwensbreuk tussen het personeelslid en de overheid, kan die breuk enkel nog goed gemaakt worden indien de feiten niet bewezen worden of deze niet aan het personeelslid toegerekend kunnen worden. De verwerende partij kan niet zonder meer voortgaan op de informatie die verzoeker voorlegt. In het gerechtelijk dossier kunnen namelijk ook stukken zitten die tegen verzoeker pleiten. De verwerende partij denkt onder andere aan de verklaring van de zoon van verzoekers partner en de verklaringen van de bureaus bij wie de zoon om hulp is gaan vragen. De verwerende partij is ook in de onmogelijkheid om een volledig dossier op te vragen aan verzoeker, zonder het geheim van het onderzoek en verzoekers recht om vrij te kiezen hoe hij zich verdedigt, te schenden. De verwerende partij heeft geen enkel zicht op de stukken die vervat zitten in het gerechtelijk dossier, zij heeft tot op heden geen toestemming tot inzage/kopie van het gerechtelijk dossier gekregen en kan derhalve geen volledig zicht krijgen op de feiten. Ook de argumenten/stukken betreffende de inspanningen rond verzoekers alcoholprobleem kunnen niet overtuigen, gelet op het feit dat er sprake zou kunnen zijn van recidive. Ook dit wordt in de bestreden beslissingen vermeld. De verwerende partij kon dan ook niet anders dan vaststellen dat de elementen die bij de vorige beslissingen tot voorlopige schorsing speelden, nog steeds van toepassing waren. Deze motieven konden en dienden dan ook te worden overgenomen.

Beoordeling

6.1. Artikel 59, tweede lid, van de tuchtwet bepaalt:

“Onverminderd andere ordemaatregelen die ondermeer ter gelegenheid van een tuchtvordering kunnen getroffen worden, kan de minister van Binnenlandse Zaken het personeelslid van de federale politie tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de federale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig schorsen.”

6.2. Om na een eerste beslissing tot voorlopige schorsing die schorsing te verlengen, is een nieuwe beslissing vereist. Om een nieuwe beslissing ter zake te nemen, moet de verwerende partij opnieuw afwegen of de feitelijke gegevens van de zaak, zoals zij inmiddels geëvolueerd zijn en aanleiding hebben kunnen geven tot nieuwe inzichten over de gebeurtenissen en de bijhorende ontwrichting van de werking van de dienst, haar nog wel toelaten te besluiten dat een verdere voorlopige schorsing toch nog noodzakelijk is om de goede werking van de dienst te verzekeren, in welk geval zij ook rekening zal moeten houden met andere ordemaatregelen die zij kan treffen, zoals de voorlopige tewerkstelling in een dienst waar de betrokkene wel nog kan functioneren.

6.3. In zijn verweerschriften van 21 december 2012 in de zaak *sub I* (randnr. 5.1.4) en 21 mei 2013 in de zaak *sub II* (randnr. 5.1.5), heeft verzoeker verschillende argumenten aangehaald die er volgens hem op wijzen dat zijn aanwezigheid bij de federale politie niet langer onverenigbaar is met het belang van de dienst.

De argumentatie die verzoeker in zijn verweerschrift in de zaak *sub I* naar voor bracht, was, niettegenstaande de aard van de hem ten laste gelegde feiten en het feit dat de verwerende partij geen inzage kreeg in het strafdossier, pertinent voor de beoordeling van de vraag of zijn aanwezigheid bij de federale politie al dan niet verenigbaar was met het belang van de dienst. Niet alleen gaf het slachtoffer te kennen haar klacht te hebben ingetrokken, bovendien

blijkt uit verzoekers argumentatie onder meer dat hij inspanningen leverde om weer optimaal te kunnen functioneren, door het volgen van een behandeling en therapie, dat zijn alcoholprobleem veel beter onder controle was en dat hij de voorwaarden voor de opheffing van zijn aanhouding strikt naleefde.

Hetzelfde geldt voor de argumentatie die verzoeker in zijn verweerschrift in de zaak *sub* II naar voor bracht. Niet alleen gaf het slachtoffer ook hier te kennen haar klacht te hebben ingetrokken, maar stuurde zij ook nog een brief waarin zij verklaart dat haar partner niet gewelddadig is. Bovendien blijkt uit verzoekers argumentatie dat hij blijvende inspanningen leverde om weer optimaal te kunnen functioneren door het volgen van een behandeling en therapie, met gunstige resultaten, dat zijn alcoholprobleem beter onder controle was en dat de voorwaarden voor de opheffing van zijn aanhouding opgeheven waren.

6.4. Niettegenstaande de pertinentie van verzoekers argumentatie, werd er in de bestreden beslissingen in de zaken *sub* I (randnr. 3.16) en *sub* II (randnr. 3.21) aan voorbij gegaan.

6.5. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat verzoekers argumenten terdege worden onderzocht en dat de beslissing slechts op deugdelijke motieven steunt als ze verzoekers argumentatie mee in overweging neemt. De Raad van State stelt vast dat de beoordeling die de verwerende partij in de bestreden beslissingen *sub* I en *sub* II vermeldt, in wezen niet verschilt van de beoordeling die zij bij de eerste preventieve schorsing van verzoeker aangehouden heeft. De passieve houding waarvan de verwerende partij op die manier doet blijken, strookt niet met haar verplichting om bij de verlenging van de schorsing – een beslissing waarbij verzoeker opnieuw in een uitzonderingspositie wordt geplaatst – de gehele situatie van verzoeker en van zijn plaats in het bestuur te heroverwegen.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De zaken A. 208.178/X-15.751 en A. 209.472/X-15.750 worden gevoegd.

2. De Raad van State vernietigt de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken en Gelijke Kansen van 10 januari 2013 tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel van Gunther Van Der Stuyft met een periode van vier maanden met inhouding van 5 procent van de brutowedde en de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken en Gelijke Kansen van 28 mei 2013 tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel van Gunther Van Der Stuyft met een periode van vier maanden met inhouding van 1 procent van de brutowedde.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de beroepen tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie juni 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust